

Пакъ се обърна и прѣдизвикно погледна еднажъ-дважъ седналия до него пѣтникъ, неговъ почти врѣстникъ, като да му казваше: „А ти, побратиме, какво ще кажешъ? Не е ли тъй? Хайде да се поразговоримъ де! Само тъй ли ще се поглеждаме единъ другъ, като скарани роднини или съсѣди, съ сгърнати рѣцѣ, да подсмърчае и да се прѣструваме!... Пѣтъ — дългъ, день година!...

Тозчасъ пѣтникътъ погледна навънъ и проговори на тонъ, отъ който можеше да се заключи, че охотно приема поканата:

— Истина, истина!... Добъръ берекетъ!...

Бѣше вече тя! Разговорътъ се почна.

Въ туй врѣме вратата на вагона силно се отвори и влѣзе единъ мургавъ тѣнъкъ-високъ Хиршовъ чиновникъ, държенъ нѣщо въ рѣцѣ и приличенъ на арменецъ, грѣкъ, или италиянецъ — съ своя изпитливъ погледъ дѣдо Генко го разбра, че не е българинъ — и проговори остро на най-близкитѣ до него пѣтници, между тѣхъ се случи и дѣдо Генко:

— Билетъ!

Стреснатиятъ старецъ изгледа смаяно него, пакъ и другитѣ, да види какво ще правятъ. Всѣки разговоръ прѣстана.

Мнозина, и другошъ пѣтували съ влака, задириха мълчаливо изъ джебове, кирливи кесии и портмонета билетитѣ си.

— Какво искашъ? Какъвъ билетъ?... Запита кротко дѣдо Генко.

— Билетъ за желѣзница! изговори на небългарски акцентъ и сепнато чиновникътъ, като настойчиво простираше рѣка и даде да се разбере, че бърза.

— Хж, тъй кажи!... Имамъ, имамъ какъ не?!... отговори благодушно дѣдо Генко, па извади отъ кърпата си малкото картонено червено билетче, подаде го на чиновника и второчено загледа въ рѣцѣтъ му, какво ще го прави.

Тоя събра 2—3 билета прѣгледа ги, продупчи ги съ жмбата и върна всѣкому своя.

— Гледай, синко да ги не промѣнишъ! Заговори дѣдо Генко и почна внимателно да огледва своя повър-